

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2019r.

Sąd Rejonowy w Rybniku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSR Joanna Kucal
Protokolant	st.sekr.sądowy Stanisława Bosek

po rozpoznaniu w dniach 27 czerwca 2019r., 6 września 2019r., 11 października 2019r., sprawy

S. S. (1)

s. M. i I.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że

w okresie od 27 marca 2015 roku do 01 grudnia 2015 roku w C. — L. uporeczywie uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 09.01.2012 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV RC 981/11/10, mocą którego zobowiązano go do uiszczania alimentów na rzecz córki N. G. (1) w wysokości 600,00 (sześćset) złotych miesięcznie płatnych do 15- go każdego miesiąca, czym naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 kk (w brzmieniu przed 31.05.2017roku)

1) uznaje oskarżonego S. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przyjmując, że dopuścił się go w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio prawomocnie skazanym za umyślne przestępstwo podobne z art. 209 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, zarządzoną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 10 maja 2012 roku, którą odbył w okresie od 16.08.2012r do 27.11.2012r., oraz od 22.08.2013r., do 9.11.2013r., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31.05.2017 roku w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 209 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31.05.2017 roku w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2) na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. W. kwotę 588 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu na rzecz oskarżonego i kwotę 135,24 zł (sto trzydzieści pięć złotych i dwadzieścia cztery grosze) stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności;

3) na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia

UZASADNIENIE

Oskarżony S. S. (1) pozostawał w nieformalnym związku z A. G. przez około 2 lata. Z tego związku w dniu (...) urodziła się N. S.. Po urodzeniu dziecka para rozstała się. Decyzją kierownika Urzędu Stanu Cywilnego w C. z dnia 13 czerwca 2012r. orzeczono zmianę nazwiska dziecka ze (...) na (...).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 9 stycznia 2012 roku w sprawie IV RC 981/11/10 oskarżony został zobowiązany do płacenia na rzecz córki N. G. (2) alimentów w wysokości 600 złotych miesięcznie, począwszy od dnia 18 października 2011 roku płatne do dnia 15-go każdego miesiąca do rąk matki małoletniej A. G. z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia którekolwiek z rat, a to w miejsce alimentów w kwocie 450 zł miesięcznie zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 3 listopada 2010 roku w sprawie IV RC 80/10/10.

Ponieważ oskarżony nie wywiązywał się z ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego, A. G. reprezentująca małoletnią córkę skierowała do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Prowadzona od dnia 10 czerwca 2008r. egzekucja komornicza pod sygn. akt Kmp 31/09 okazała się całkowicie bezskuteczna. Oskarżony w okresie od 27 marca 2015 roku do 01 grudnia 2015 roku w ogóle nie płacił alimentów na rzecz małoletniej. Od chwili wszczęcia egzekucji oskarżony nie dokonał żadnej wpłaty.

Przez okres 12 lat A. G. otrzymała od oskarżonego trzy wpłaty po 600 zł tytułem alimentów, kiedy to małoletnia N. nie ukończyła jeszcze pierwszego roku życia. Żadnych innych pieniędzy oskarżony nie wpłacił matce N..

Zaległości oskarżonego z tytułu alimentów na dzień 26 stycznia 2018r. na rzecz małoletniej wynosiły 10.649,04 zł wraz z odsetkami w kwocie 5.099,17 zł. Jego zaległości wobec Funduszu Alimentacyjnego na dzień 26 stycznia 2018r. wynosiły 50.187,38 zł, odsetki zaległe dla Funduszu wynosiły 20.937,41 zł.

Oskarżony był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. w okresie od dnia 8 grudnia 2014r. do 26 marca 2015r. Pozbawienie statusu nastąpiło z powodu niestawiennictwa. Nie posiadał orzeczenia o niezdolności do pracy.

A. G. pobiera nieprzerwanie świadczenia z Funduszu Alimentacyjnego na rzecz małoletniej córki N. od listopada 2008r. A. G. nie pracuje, mieszka obecnie razem z partnerem P. R. i dwójką małoletnich dzieci I. R. i M. R.. Z Ośrodka Pomocy (...) pobiera również zasiłek rodzinny, świadczenie z „Programu Rodzina 500+”. U małoletniej N. zdiagnozowano (...), korzysta z porad psychologa i psychiatry.

W okresie objętym zarzutem oskarżony nie wykazywał żadnego zainteresowania córką. Nie miał z nią kontaktu, nie interesował się jej losem.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 211v, zeznania świadka A. G. k. 55, k. 212, wniosek o ściganie wraz z załącznikami k. 1-38, informacja komornika k. 42-43, odpis wyroku k. 44, informacja PUP k. 49, odpis zupełny aktu urodzenia k. 59-60).

Oskarżony nie zdradza objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Powodem podjętego leczenia psychiatrycznego w 2017r. było występowanie warunkowanych sytuacyjnie zaburzeń adaptacyjnych o charakterze reakcji depresyjnej. Skłonność oskarżonego do nierespektowania obowiązujących norm, niezmiennosc zachowania mimo doświadczonych kar, obniżoną tolerancję frustracji, dotychczasowy przebieg linii życiowej należy rozpatrywać zdaniem biegłych jako wynikające z cech jego osobowości.

T. criminis miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznawania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, zatem nie znalazły zastosowania warunki określone w art. 31 § 1 i 2 k.k.

(opinia sądowo-psychiatryczna k. 96-99)

Oskarżony był wielokrotnie karany, w tym za występki z art. 209 § 1 kk na szkodę córki N. G. (2). Zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20 maja 2010r. w sprawie IX K 1061/10 za umyślne przestępstwo podobne z art. 209 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, zarządzaną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 10 maja 2012r., którą odbył w okresie od 16.08.2012r. do 27.11.2012r. oraz od 22.08.2013r. do 9.11.2013r.

(dane o karalności k. 191-193, odpisy wyroków skazujących k. 64, k. 117, k. 119, k. 121, odpis postanowienia k. 208).

Komisariat Policji IV w G. zarejestrował następujące postępowania z zawiadomienia S. S. (1):

- (...) 22/19 – kradzież przedmiotów w postaci złotego sygnetu, trzech złotych monet, dwóch złotych łańcuszków oraz innych nieustalonych rzeczy na szkodę S. S. (1) – odmowa wszczęcia dochodzenia w dniu 5 marca 2019r.,

- (...) 159/19 – w okresie od 02 grudnia 2015r. do 30 maja 2019r. w G. zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia ruchomego w postaci urządzeń AGD na szkodę S. S. (1) – odmowa wszczęcia dochodzenia w dniu 24 czerwca 2019r.

(pismo KP IV w G. k. 218)

Oskarżony częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu. Na rozprawie głównej w dniu 27 czerwca 2019r. wyjaśnił (k. 211v), że w 2015 roku płacił alimenty co drugi miesiąc w niższych kwotach, płacił pieniądze do Ani G., pieniądze zostały mu zwracane. Mówił o tym swojemu kuratorowi. Te pokwitowania cały czas miał do czasu pójścia do zakładu karnego, ale w tym czasie jego była konkubina wszystkie dokumenty mu poniszczyła i zdemolowała mu mieszkanie. Konkubina wiedziała, że w 2015 roku płacił alimenty. Stwierdził, że nie płacił co miesiąc całej sumy, bo miał na utrzymaniu dzieci z innego związku. Przyznał, że miał wiedzę, że toczy się przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne, nie pamiętał od kiedy wiedział o tym, że komornik prowadzi sprawę. Wskazał, że nie wie dlaczego nie dokonywał wpłat komornikowi. Nie wiedział co z tym zrobić, a nikt mu nie powiedział. Na to, że wpłacał alimenty w mniejszych kwotach miał wpływ jego stan zdrowia, miał wtedy astmę oskrzelową, był po wylewie. Ma silne zwężenie oskrzeli, miał ciężko ze znalezieniem pracy, bo lekarz medycyny pracy nie dopuścił go do pracy. Pracował wtedy dorywczo. Miał kilkanaście ofert pracy, tylko musiał iść do lekarza medycyny pracy i żaden go nie dopuścił do pracy. Zaznaczył, że wie o tym, że trzeba płacić alimenty, zrozumiał to, będzie płacił alimenty, dlatego założył działalność gospodarczą, żeby spłacić zadłużenie i alimenty. W lipcu ma podpisać 21 letni kontrakt ze sklepami (...). Przyznał, że w okresie objętym zarzutem nie był zarejestrowany w Urzędzie Pracy, bo spóźnił się, nie miał orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, bo nie wiedział jak to się załatwia.

Wyjaśnieniom oskarżonego sąd dał wiarę w taki zakresie, w jakim są do pogodzenia z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Niewątpliwie oskarżony miał świadomość ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, prowadzenia egzekucji komorniczej i musiał liczyć się z negatywnymi konsekwencjami swojego czynu. Oskarżony w okresie objętym zarzutem nie pracował legalnie, nie był też zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy co świadczy o tym, że nie czynił realnych starań aby podjąć legalną pracę, gdyż wtedy doszłoby do zajęcia jego wynagrodzenia za pracę na skutek toczącej się egzekucji. Nie posiadał orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

Takie zachowanie dłużnika alimentacyjnego nie może być uznane za przejaw dobrej woli, a jedynie za przejaw jego złej woli ukierunkowanej na nie łożenie na utrzymanie małoletniej córki. Oskarżony będąc obciążony obowiązkiem alimentacyjnym w kwocie 600 zł powinien był dołożyć wszelkich starań, aby się z tego obowiązku wywiązać i podjąć działania, które pomogłyby mu w znalezieniu pracy, a tym samym stałego źródła dochodu. Lekceważąc ten obowiązek, bezpodstawnie przerzucił cały realny ciężar utrzymania dziecka na jego matkę, która na co dzień je wychowywała i borykała się samotnie z wszystkimi problemami z tego wynikającymi. Takie zachowanie oskarżonego niewątpliwie nacechowane jest złą wolą i pozwala na przyjęcie upórcożywości uchylania się od wykonania obowiązku

alimentacyjnego. Gdyby oskarżony miał poważny stosunek do tego obowiązku i zamierzał realnie się z niego wywiązać, z całą pewnością złożyłby w okresie objętym zarzutem pozew o obniżenie alimentów gdy jego sytuacja finansowa nie pozwalała na łożenie świadczenia w ustalonej wysokości.

Ponad wszelką wątpliwość oskarżony swoim działaniem naraził małoletnią na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W okresie objętym zarzutem oskarżony nie dokonał żadnej wpłaty na konto komornika, co dodatkowo rzutuje na całościowe ujęcie postawy oskarżonego i jego lekceważący stosunek do zaspokojenia potrzeb małoletniej córki.

Sąd nie dał wiary jego twierdzeniom jakoby w okresie objętym zarzutem płacił alimenty co drugi miesiąc w niższych kwotach do rąk A. G., natomiast pieniądze te wracały, na co miał pokwitowania, które zniszczyła jego konkubina W. C.. A. G. stanowczo twierdziła, że córka ma aktualnie 12 lat i przez cały ten okres otrzymała od oskarżonego tylko trzy wpłaty po 600 zł, kiedy N. miała niecały roczek. Żadne inne pieniądze od oskarżonego do niej nie przychodziły, nie było takiej sytuacji by odmówiła przyjęcia pieniędzy. Zaprzeczyła też aby kiedykolwiek otrzymała pieniądze od komornika. Zaznaczyła, że prowadzona przez cały okres egzekucja była bezskuteczna.

Za zupełnie naiwne i gołosłowne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego jakoby nie wiedział o tym, bo nikt mu nie powiedział, że powinien dokonywać wpłat do komornika który prowadzi postępowanie egzekucyjne pomimo tego, że miał świadomość toczącej się egzekucji.

Bezspornym jest w świetle zeznań A. G., że nie była w stanie samodzielnie zapewnić córce utrzymania z uwagi na złą sytuację finansową. Niezbędna była pomoc z funduszu alimentacyjnego, który nieprzerwanie wypłacał należności na rzecz małoletniej. Matka pobierała też zasiłek rodzinny. Podawała również, że oskarżony w ogóle nie interesował się córką, jej losem, stanem zdrowia. Gdyby nie otrzymywała świadczeń z funduszu alimentacyjnego byłoby jej bardzo ciężko, a ojciec dziecka nie płacąc alimentów naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować zeznania tego świadka, uznając je za szczere, obiektywne i wyważone.

Sąd dał nadto wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, uznając, że zostały one sporządzone w zakresie kompetencji osób i instytucji do tego uprawnionych, a ich prawdziwość nie była także kwestionowana przez strony w toku postępowania.

Mając zatem na uwadze całokształt podniesionych wyżej okoliczności stwierdzić należy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, analizowany w powiązaniu ze sobą i z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego daje pełne podstawy do przyjęcia, iż вина i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości.

Oskarżony w okresie od 27 marca 2015 roku do 01 grudnia 2015 roku w C. uporczywie uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 09.01.2012 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV RC 981/11/10, mocą którego zobowiązano go do uiszczania alimentów na rzecz córki N. G. (1) w wysokości 600,00 (sześćset) złotych miesięcznie płatnych do 15- go każdego miesiąca, czym naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20 maja 2010r. w sprawie IX K 1061/10 za umyślne przestępstwo podobne z art. 209 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, zarządzaną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 10 maja 2012r., którą odbył w okresie od 16.08.2012r. do 27.11.2012r. oraz od 22.08.2013r. do 9.11.2013r.

Do popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 209 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31.05.2017r. zachodził wtedy, gdy uchylanie się od obowiązku alimentacyjnego jest uporczywe, tzn. trwa dłuższy czas, a ponadto sprawca mając możliwość łożenia na utrzymanie osoby najbliższej nie czyni tego, wykazując tym samym złą wolę.

Oskarżony nie będąc zarejestrowany w urzędzie pracy w okresie objętym zarzutem obiektywnie pozbawił się możliwości podjęcia zatrudnienia, a w konsekwencji możliwości wywiązania się z ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie dziecka. Mając realne możliwości znalezienia stałej pracy i uzyskania wynagrodzenia nie podjął żadnych skutecznych działań, by je pozyskać i tym samym wywiązać się z obowiązku alimentacji. Posiadał świadomość ciężącego na nim obowiązku opieki, w szczególności lożenia na utrzymanie swojej córki, ponieważ wiedział o prowadzonej przeciwko niemu egzekucji sądowej alimentów. Oskarżony wykazał się w ten sposób złą wolą. Wszystkie te okoliczności pozwalają przyjąć, iż po stronie sprawcy istniał trwały zamiar uchylania się od obowiązku lożenia na utrzymanie dziecka.

Zdaniem sądu zachowanie oskarżonego polegające na braku starań o znalezienie „legalnej” pracy wynikało z niechęci do zatrudnienia się na podstawie umowy i intencji ukrycia realnych zarobków, z których mógłby być realizowany obowiązek alimentacyjny. Na osobie zobowiązanej do alimentacji ciąży przecież powinność dzielenia się ze swoim małoletnim dzieckiem nawet najniższymi dochodami uzyskiwanymi stosownie do możliwości majątkowych i zarobkowych. Znamieniem przedmiotowym czynu zabronionego z art. 209 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31.05.2017r. jest narażenie pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Ustawa wyraźnie zatem nie wymaga skutku w postaci braku możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych przez uprawnionego w rezultacie uporczywego uchylania się od świadczeń alimentacyjnych ale wystarczająca jest realna możliwość, wysokie prawdopodobieństwo zaistnienia takiego następstwa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 grudnia 2014r. w sprawie III KK 388/14). Tak więc okoliczność, że zamiast zobowiązanego do alimentacji środki na realizację podstawowych potrzeb życiowych uprawnionego są dostarczane przez inne osoby nie wyłącza odpowiedzialności zobowiązanego za występki niealimentacji, co potwierdził również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 9 czerwca 1976r. w sprawie VI KZP 13/75 oraz w wyroku z dnia 27 marca 1987r. w sprawie V KRN 54/87. S. zagrożenia spowodowanego niepłaceniem rat alimentacyjnych nie niweluje zatem to, że w pewnym zakresie potrzeby uprawnionej zaspokajała matka - osoba współzobowiązana do lożenia na utrzymanie małoletniej, jeżeli sama kosztem swych potrzeb świadczyła ponad własne zobowiązanie, fundusz alimentacyjny czy Ośrodek Pomocy (...). Zakres pojęcia „podstawowe potrzeby życiowe” użyty w obu przepisach wyznaczają warunki społeczne, poziom rozwoju gospodarczego, technologicznego, stan świadomości społecznej. Im wyższy jest stopień rozwoju społeczeństwa, przeciętny poziom życia, tym większe i bardziej zróżnicowane są potrzeby uznawane powszechnie za podstawowe.

Przestępstwo niealimentacji jest przestępstwem konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, zaś do wypełnienia ustawowych znamion wystarczy samo narażenie uprawnionego do alimentacji na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb, pozostające w związku przyczynowym z uchylaniem się sprawcy od ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie tej osoby. Skoro zatem niealimentacja jest przestępstwem materialnym z narażenia, a nie z naruszenia, to nie ma potrzeby stwierdzenia niemożności zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych uprawnionej osoby do alimentacji na skutek niedopełnienia tego obowiązku przez sprawcę, ale wystarczy, by sprawca naraził ją na taką sytuację.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego ocenić należy jako znaczny. Świadczy o tym nie tylko rodzaj naruszonego nimi dobra prawnego jakim jest instytucja opieki i potrzeba zabezpieczenia materialnych podstaw egzystencji dla osób najbliższych, ale również sposób i okoliczności jego popełnienia.

Czyn przypisany oskarżonemu jest zawiniony. Można mu przypisać winę w czasie jego popełnienia, albowiem uzasadnionym było w konkretnej sytuacji wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z normą prawną, a nie zachodziły jednocześnie przyczyny, które odmowę takiego zachowania uzasadniałyby. W ocenie sądu oskarżony będący dojrzałym, posiadającym dostateczny zasób doświadczenia życiowego człowiekiem, poprzez swoje postępowanie dowiódł, iż chciał popełnić czyn polegający na uchylaniu się od alimentacji względem uprawnionych, wskutek czego Sąd przypisał mu działanie z zamiarem bezpośrednim.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze, aby nie przekraczała ona stopnia winy oraz uwzględniała stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. Sąd baczył, by orzeczona kara spełniała swe cele wychowawcze

i zapobiegawcze wobec oskarżonego, uświadamiając mu naganność jego postępowania. Wpływ na wymiar kary miały też względy prewencji ogólnej. Kara ma uświadomić społeczeństwu konieczność respektowania obowiązujących zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i wskazywać także, iż brak poszanowania obowiązującego prawa, jego lekceważenie powoduje niekorzystne konsekwencje.

Sąd uznał zatem, że karą adekwatną, spełniającą swoje funkcje i obejmującą jednocześnie całą karygodność działania sprawcy będzie wymierzona mu kara 5 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony jest sprawcą zupełnie niepoprawnym, lekceważącym jawnie porządek prawny, popełniającym kolejne przestępstwa na szkodę małoletniej córki. Zarówno bowiem fakt wcześniejszego skazania go za przestępstwa podobne, jak i fakt odbywania kary pozbawienia wolności nie zmienił jego postawy wobec dóbr chronionych prawem. Oskarżony zatem, w ocenie sądu, nie wykazuje zupełnie woli zmiany swego nagannego postępowania, co rodzi konieczność odpowiedniego oddziaływania na jego postawę w przyszłości. Oskarżony jest osobą pozbawioną poczucia norm i zasad, pozostaje całkowicie bezkrytyczny wobec własnego postępowania, z poczuciem pełnej bezkarności. Opisana kara z pewnością uświadomi mu naganność postępowania i wdroży go do przestrzegania porządku prawnego. Wymiar kary orzeczonej oskarżonemu jest ponadto, w ocenie Sądu, odpowiedni również dla osiągnięcia jej celu w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i ugruntowania w nim przekonania o konieczności respektowania obowiązujących norm prawnych.

Na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. W. kwotę 588 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu na rzecz oskarżonego i kwotę 135,24 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności.

Zaś na podstawie zaś art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając, że byłaby to dolegliwość przekraczająca jego możliwości finansowe.

Sędzia